

Doamne, păzește!

Gabriel Stănciulescu

Doamne, păzește!

Nu sunt stăpânul nimănui, în sine,
Și nici al meu, îmi pare că nu sunt,
Vin clipe grele, chiar și pentru mine
Azi mă doare, dar nu voi fi înfrânt.

Și mă recompun din magma unui vis,
Pășesc-n van, pe-o treaptă erodată,
Sunt pașii mei și nu am să cer permis
Să sun la o ușa încuiată.

De un timp mă întreabă un gând, trezit,
De ce normalul e o întâmplare?
De ce tu suferi, aproape înzecit?
Când porți în minte o remușcare.

Mă întreb și eu, dar nu găsesc răspuns,
N-am timp de frazele curioase,
Poate cândva, de mult, n-am corespuns
Sau poate... credința mă trădase.

Oricum ar fi, din viață să luăm tot,
Că sunt bune, rele, pulsu-ți crește,
Să repeți în sinea ta: eu vreau și pot!
Iar când ți-e greu: Doamne, păzește!

Autor: Gabriel Stănciulescu